

МЕЛНИЧКАТА ЗА КАФЕ

Ива Черногорска

МЕЛНИЧКАТА ЗА КАФЕ

Страшни и странни разкази

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

© ИВА ЧЕРНОГОРСКА, 2015
МЕЛНИЧКАТА ЗА КАФЕ

© Артлайн Студиос 2015
Всички права запазени.

Редактор: Венелин Прошков

Корица: Жени Петкова

Предпечат: Артлайн Студиос

Печат: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-019-7

Съдържание

Мелничката за кафе	7
История с момиченце	11
С жица в ръката	17
Спряят	21
Отхвърленият син	27
Вяравте ли в извънземни?	33
Калаеният пепелник	37
Вампирката	43
Кървавата икона	49
Обгорени лица	53
Кладенецът	59
Златната лъжица	65
Прокълнатото дърво	71
Хората в черно	77
Спонтанна любов	83
Паметта на стъклото	89
Биоел	95

Ива Черногорска и нейните странни и страшни разкази 100

Мелничката за кафе

– Добър ден, господине! Искам да купя онази там старинна мелничка за кафе. Виждам, че я давате за десет лева – каза учтиво Любомир на един възрастен опърпан продавач на стари вещи, който беше изложил предметите на ламаринен тезгях.

– Да! Толкова, ще я взимаш ли, или не? – продавачът имаше вид на клошар, но се различаваше от тях с това, че всички боклуци или ненужни предмети, които бе намирал през годините, не ги бе предал за претопяване, ами ги продаваше.

Мелничката, в която се беше загледал Любомир, беше от деветнайсети век, цилиндрична, месингова, с дълга дръжка, като двете ѝ части бяха захванати с дебели болтове отстрани. Самата мелничка не представляваше нещо интересно, не бе с кой знае каква стойност, ала за него тя беше още една прекрасна придобивка към неговата колекция от старинни предмети.

Когато се прибра у дома, Ани го чакаше в кухнята. Тя веднага забеляза, че носи нещо в ръцете си, зарадва се, че може би е за нея, но когато видя поредната вехтория, както често се изразяваше, се въртна настрана с дългите си червени коси и запали цигара. Ани знаеше много добре, че не

ИВА ЧЕРНОГОРСКА

може да му се сърди дълго, винаги накрая в леглото оправяха всичките си проблеми. Сексът за тях двамата беше нещо свещено, поради тази причина и двамата бяха на мнение да нямат деца, поне на този етап от живота им, в който искаха да обръщат внимание повече на връзката си. Просто им харесваше да бъдат само двамата.

През нощта изведнъж Любомир се събуди целият в пот, гърлото му бе засъхнало, дори усещаше леко дразнене, като че ли е викал, толкова силно, че е останал без глас. Той се опитваше да си спомни какво е сънувал, но единственото нещо, което не му излизаше от главата, бе черна мишка, която не спираше да кръжи около него и да му се нахвърля. А той ръкомахаше с ръце и викаше. От баба си още помнеше, че когато човек сънува черна мишка или черна птица, това е лош знак. Любомир беше наясно със себе си, че вече няма да може да заспи. Погледна часовника, който показваше пет часът сутринта, стана, облече халата си и отиде в банята. За да се разсее от тъмното животинче, от което дори се изплаши, макар и в съня си, той започна да мисли за мелничката. Беше решил да я използва и да изненада Ани, като ѝ покаже, че е взел нещо, което не само му харесва, но ще достави наслада и на нея.

Докато почистваше мелничката, напипа издълбани дракотини по горната част. След като се вгледа по-обстойно, Любомир забеляза, че това е полуизтрит надпис, който гласеше: „Ако кръвя, тя вече чака дете от друг“. След като го прочете, той с насмешка си помисли, че това е някаква шега. Дори не се замисли кой би издълбал този надпис, все пак не беше написано във формата на послание или надпис при изработката, а издълбано много внимателно с нещо остро.

За него по-странен беше сънят, черната мишка, която всячески се опитваше да игнорира от мислите си, но не можеше – а сега и измислен от някой надпис, който имаше

МЕЛНИЧКАТА ЗА КАФЕ

възможно най-необичайно значение.

„Едва ли тя ще зачене от друг...“ – беше мисълта му, която бе прекъсната от току-що събудилата се Ани.

Не беше изминало много време, когато сънят с черната мишка отново се повтори, но този път много по-странен, мишката не го нападаше, а просто стоеше и го гледаше, като очите ѝ ставаха все по-широки и по-широки и се доближаваха до неговите. Точно в този миг той се събуди. Часът отново беше пет сутринта. Без да се замисля, отново се пресегна към старата месингова мелничка. Когато я постави на масата, за да смели кафе, на пръста си усети някаква мазна и тъмноредвена течност. Погледна мелничката от долната страна и видя капки от течната субстанция, наподобяваща ръжда. След като я изми, приготви кафето и зачака Ани, която все още спеше, а това не бе типично за нея. Винаги се събуждаше точно в шест сутринта.

Любомир взе мелничката, за да я прибере отново, и пред очите му пак лъсна онзи надпис, който светеше още по-силно от сутрешната слънчева светлина, и отново усети по пръста си онази лепкава течност. В този миг пред очите му изплува онзи образ на черната мишка, която се бе вторачила в него, и тълкуването за това, че е предвестник на житейска буря. Отново погледна надписа и разбра, че не е шега, нито измислица на някой луд. Постоя няколко минути в кухнята, скулите му се мърдаха в нервен такт, а сините му очи за миг потъмняха и се изпълниха с тъга. Силните му мускулести ръце инстинктивно се свиха в юмруци. Искаше му се да извика с все сила, но не можеше. Сега разбра какво е искала да му покаже черната мишка, която упрекваше мислено, че не се е появявала в съня много по-често – може би тогава щеше да разбере много по-рано.

ИВА ЧЕРНОГОРСКА

– Добро утро, Ани! – той я поздрави, поставяйки подноса с ароматното кафе на нощното шкафче.

– Добро утро, скъпи! На какво дължа тази закуска в леглото?

Ани беше изпънала тънкото си тяло под завивките. Когато се поизправи, червените ѝ коси докоснаха лицето му. В мига, в който усети аромата на магнолия, идващ от кожата ѝ, Любомир рязко се отдръпна назад:

– Спиш с друг, а?

Настъпи многозначителна пауза.

– Как разбра?

– Бременна ли си наистина?

Лицето на Ани бе изгубило своята обичайна руменина и свежест. Кожата ѝ някак посивя, красотата ѝ се изгуби някъде там, в пространството на стаята. Ръцете ѝ се вкочаниха, сякаш бяха потопени в кана, пълна с лед.

– Откъде знаеш? – гласът ѝ вече беше пресипнал, розовите на цвят устни се бяха свили и не знаеха какво да изрекат.

– Благодаря за ясните отговори. Явно ще трябва да се разделим, нали?

– Любо, обичам те! – думите ѝ се изплъзнаха от устата, но осъзна, че те нямат никакво значение.

– Личи си, Ани! – това бяха последните му думи.

След като си събра багажа, Ани стоеше изправена до изхода и чакаше последно сбогом. Любомир се приближи, за да отвори вратата и видя, че отвън я чака човекът, който бе баща на детето в утробата ѝ. За няколко секунди той отиде до кухнята, взе мелничката за кафе и излезе от къщата, като се бе насочил към въпросния господин, с няколко години по-млад от него.

– Дай ми десет лева, като ще вземеш не само жена ми, вече бившата ми жена, но и ето тази стара мелничка за кафе.

Младият мъж извади десетте лева от джоба си и ги подаде, като искаше час по-скоро да забрави за тази случка.

„Вече няма да се страхувам от черни мишки“ – каза си Любомир.